

Dežek.

(Po dr. J. Subotić-i preložila Lujiza Pesjakova.)

Pádaj, dežek, dobri dežek,
Padaj, kamor ti je drágo,
A ne padaj mi na grobje,
Kder mi dete spava blágo.

Sredi grobja prost je križec
In pred križcem grobišč mili,
Tam leží moj otročiček,
Spava v snežnobelej svili.

Padal bodeš v mlado travo,
Z njé v zemljico razgorélo,
Iz zemljé na dete milo,
Hálico kropil mu belo.

„Padal bodem v mládo travo,
Z njé v zemljico razgorélo,
Iz zemljé na dete milo,
Hálico kropil mu belo.

Otročička močil bodem,
V prah zdrobim telesce nežno
In raztrósim ga na cvetje,
Ki ti dá ga — mladolétnje.“

Mati in dete.

Na samotnej tráatici
Revna bajtica stoji.

Njo obdaje krog in krog
Temen, ves zapuščen log.

Tu je bolne majke dom,
Strada z majhnim sinekom.

Bledih líčic detece
Ljubi, stiska na srcé.

Dete milo se solzí,
Gleda v solzne jej oči.

„Prosim, ljuba mámica,
Daj mi košček kruheka.“

Te besede, joj, preveč,
V srce režejo kot meč!

„Jaz sem lačna kakor ti,
Še drobtinice ga nij!

Če ne usmil' se nihče nas,
Nama umolkne kmalu glas!“

„Angelček priletel bo,
Kruha dal nam korbico.“

„Bova sita jaz in ti,“
Mati slaba govori.

„Dete, ljubo detece,
Vstávi sólzice svojé!

Predno mine ta-le dan,
Zlajšan bode najin stan.“

Nada síje še z oči
Vedno ubogej máteri.

Mirno, tiho dete pa
Rókico v slovo jej dá.

Nagne trudno glávico,
Zdihne dušico svojó.

Z angelčkom se preseli
Tja, kjer kruha treba nij.

Mati nič ne joka se,
Suho je okó, srcé.

Ves jej zgíne sladki up,
Glad premaga jo, obup!

Se oklene síneka,
Zadnjikrat poljubi ga.

Vzdihne, predno gre v nebó,
Kamor dete kliče jo.

Le takó sta rešena
Bila reveža obá!

Matej Stergár.